

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 40. De Martyrio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

Sæculum II. qui matrimonii solatio indiguisset, aut
 A. C. 194. posteritatem concupiisset, immortalem,
 & Unigenitum Dei Filium. Clemens in
 I. *Timoth.* 4. his hæreticis S. Pauli vaticinium adim-
 pletum putat, novissimis temporibus
 venturos, qui nuptias prohiberent; tum
 exemplum Apostolorum S. Petri, & S.
 Philippi adducit, qui in matrimonio pro-
 lem genuerunt. Ait; Paganorum continen-
 tiam in eo solum consistere, quod
 mala desideria in opere externo non
 compleant, de internis nihil solliciti;
 perfectam vero Christianorum continen-
 tiam, & castitatem, etiam concupiscen-
 tiam internam excludere; quod donum
 quidem non nisi Dei gratia acquiri pos-
 set. Etiam mentionem facit de perfecta
 castitate illorum, qui se ipsos castrave-
 runt propter Regnum Cælorum, at, ut
 confundat hæreticos, imprimis in mate-
 ria de nuptiis diffunditur.

p. 462.

p. 448.

p. 450.

p. 459.

§. XL.

De Martyrio.

p. 479.

In libro quarto de Martyrio agit, & pri-
 mo ostendit, quid sit mori, & quomo-
 do mors sit contemnenda; verum Mar-
 tyrem non dare vitam suam ex metu
 pœnarum æternarum, aut spe præmio-
 rum, sed ex charitate perfecta, creden-
 tem magnum beneficium ab illis sibi con-
 ferri,

ferri, qui hujus vitæ miseria liberarent. Sæculum II.
A. C. 194.
 Tum duo hæreticorum genera oppugnat, p. 481.
 unum dicentium, verum Martyrium nihil aliud esse, quam veri Dei cognitionem, eumque qui in confessione sanguinem, & vitam daret, fieri sui ipsius Parricidam. Alios refellit, qui ex principiis contrariis in odium Creatoris sponte sua in mortem ruerent; exempla multorum Paganorum refert, qui mortem, & tormenta constanter tulissent. p. 496.
 Deinde subdit; totam Ecclesiam utriusque sexus hominibus abundare, qui tota sua vita ferventer pro Christo mori, & incruentum Martyrium pati desiderent, quippe inquit: juxta Christianorum dogmata philosophari licet etiam illiteratis, sive Græco, sive Barbaro, sive mancipio, sive seni, sive puero, sive fæminæ; virtutes enim aut operari, aut discere omnes decet, & in omni ætate. p. 497.

Pagani Christianis objiciebant: *Si Deo cura est de vobis, quare permittit, persecutionibus premi, & multiplici morte tolli?* Ad hoc Clemens: *Non credimus Deum persecutiones velle, prævidit autem, & prædixit nobis, ut in persecutione roboraret. Nec soli sumus, qui ultimis suppliciis afficimur; atqui alii, dicet Gentilis: propter crimina condemnantur; ergo respondeo ego; innocentiam agnoscitis nostram, nosque contra* p. 501.

U u 3 Leges p. 504.

Sæculum II.
A. C. 194.

Leges justitiæ puniri; at Judicis iniquitas Dei Providentiæ nocere non potest;
Judex quidem suæ actionis arbiter libere agit, nec est instrumentum inanimatum, quod quasi funiculis a causa exteriori trahitur, & movetur; Judices vestri a Deo probantur in virtute justitiæ, sicut nos in virtute patientiæ; a Deo autem judicabuntur, quod nos condemnaverint in causa, quam non cognoscebant, nec cognoscere volebant, vanis præjudiciis, & solius Christiani nominis umbra decepti. At tamen dicetis: Quare non oppitulatur vobis Deus vester? Respondeo, majus nobis beneficium præstari, si morte violenta solvamur, ut ad Dominum ire possimus, & miseram hanc vitam in meliorem mutare, sicut aliquis in senectute decrepita cum juvene robusto ætatem permutare cuperet; si sapiamus, gratias agemus iis, qui omnia ad promptum discessum disponunt; si aliis lux veritatis oriretur, turmatim in eandem viam se dederent. Refert etiam illud Socratis: Accusatores mei vitam tollere possunt, at nocere non possunt. Errorem Basilidis refellit, qui, ut divinam Providentiam salvaret, dicebat, omnes Christianos tormenta, & ipsam mortem tolerantes propter peccata sua pati, saltem in præcedenti vita commissa; sic enim Clemens statuit, Persecutiones in Christianos nec ex voluntate

Stromata.

Socr. Apol.

p. 30.

p. 507.

tate Dei, nec sine ea contingere, sed ex sapientissima ejus permissione.

Jam agit de amore, & dilectione inimicorum, & distinctione peccati ab homine peccante, clare dicens, inimicitiam, & peccatum, si a peccante, & inimico abstrahantur, nihil esse. In Materia de Charitate citat Epistolam S. Clementis ad Corinthios, eumque nominat Apostolum. Dum illam Servatoris sententiam explicat: qui aspicit mulierem, ut concupiscat eam, jam commisit adulterium in corde suo, subdit; peccatum non solum consistere in actione illicita, sed in delectatione, quæ ex conspectu pulchritudinis nascitur, si hæc delectatio secundum carnem sit; qui vero in puritate charitatis aspiceret, non carnis, sed animæ pulchritudinem considerare, nec corporis aliam habere rationem, quam statuæ, cujus elegantia ad opificis memoriam, & essentialem ejus pulchritudinem deduceret. Fæminas ait, non minus esse perfectionis capaces, quam viros; & fuse de earum officiis agit, præprimis si habeant maritos infideles. Docet etiam, nihil adeo nostrum esse, & dici debere, ac virtutem, quam nemo nobis auferre queat; esse enim donum Dei, a nemine alio dependens. Hic clare liberi arbitrii, & gratiæ concordiam denotat.

Sæculum II.
A. C. 194.

p. 508.

p. 511.

p. 516.

Matth. 5. 28.

p. 520.

p. 521.

p. 523.

U u 4

Ut

Sæculum II.

A. C. 194.

p. 529.

p. 522.

p. 531.

p. 536.

Ut veri, & perfecti Christiani, quem Gnosticum appellat, effigiem adumbret, dicit; si per impossibile Dei cognitio a salute æterna separari posset, perfectum Christianum, omissa salutis cura, Dei cognitionem præeligere non dubitaturum; si vero Deus, mandata sua transgredienti, impunitatem promitteret, aut peccanti beatorum præmia; aut ipse crimina sua Dei oculos, & scientiam latere crederet, nihilominus talem Christianum eo modo victurum, quem semel elegeret, nihilque facturum, quam quod rationi conforme, & sua natura bonum existimaret; ait etiam; qui juste agerent metu pœnæ, aut ne hominum odium incurrant, aut ad declinandum aliud periculum ex perpetrato crimine timendum, non esse sua voluntate bonos, nec eos, qui tantum præmiorum spe a crimine abstinere, quamvis ab ipso Deo conferendorum; tales potius videri iustos, quam esse. (*) Ait præterea tribus ex causis a Deo puniri hominem, primo ut castigatum meliorem reddat; ut aliis exemplo sit, & ne peccans despici videatur, & graviori malo reservari.

In

(*) Inter alios errores, qui Clementi Alexandrino imputantur, & iste est, quod videatur docere, timorem esse inutilem ad salutem. At forte posset excusari, si dicatur, ipsum loqui de timore serviliter servili.

In libro quinto Stromatum in eo totus est, ut ostendat, Græcos omnem suam sapientiam, & methodum eam docendi a Barbaris, nominatim vero ab Hebræis accepisse. De Symbolorum, & ænigmatum usu differit, & antiquitate, quæ ideo dicit fuisse inventa; ut propositionis simplicitate, & brevitate juvaretur memoria, ut eorum solummodo fidelitati Philosophiæ, & Theologiæ arcana communicarentur, quorum mores diu fuissent probati, ut, qui discere cuperent, magistro indigerent, qui sciendi desiderium acueret, & a periculo errandi præservaret, tandem, ut vel accessus difficultate major veritati Reverentia concillaretur.

De Deo loquitur in hunc modum: *Magna de Deo dicendi difficultas ex eo provenit, quod sit primum rerum omnium principium; atqui cujuslibet rei principium difficulter invenitur. Quomodo autem tibi definiam illum, qui nec genus, nec differentia, nec species, nec individuum, nec numerus, nec accidens est, nec subiectum? nec Deus apte potest dici totum, nam totum involvit ordinem, & magnitudinem, omne autem totum a Deo Parente est; sed nec partibus constare dici potest, quia unitas indivisibilis est; est igitur infinitus, non ideo, quia nihil majus cogitari potest, sed quia sine dimensione est, & sine termino. Est etiam sine figura, &*

Uu 5

sine

Sæculum II.
A. C. 194.

p. 555.

p. 574.

Sæculum II.
A. C. 194.

sine Nomine, nam quæ Nomina ipsi imponimus, impropria sunt, sive unum, aut Bonum, aut Spiritum, aut Ens, aut Patrem, aut Deum, aut Creatorem, aut Dominum nominemus; nulla ex his vocibus Deo propria est, sed propter nostram impotentiam speciosis his Nominibus utimur, ut mentis nostræ de Divinitate conceptum figamus, ne ad aliena exeret. Res duobus modis cognoscibiles sunt, vel per id, quod in seipsis sunt, vel per similitudinem, aut relationem, quam ad res alias habent; at nihil horum convenit Deo. Tandem nec Deus alicujus scientiæ demonstratione comprehendi potest, quippe demonstratio fundatur in eo, quod est prius, & magis notum; quid vero Deum, qui æternus est, potuit præcedere? nulla ergo alia Deum incomprehensibilem cognoscendi nobis superest via, nisi per Verbum ejus, & Gratiã.

§. XLI.

Idea veri Gnostici.

p. 616.
p. 648.

In Libro sexto Clemens Alexandrinus sui Gnostici, & virtutis Christianæ Ideam incipit exhibere, cujus non nisi prima elementa in suo Pædagogo contineri dicit. Verum Gnosticum inquit; quales fuissent Jacobus, Petrus, Joannes, Paulus, & alii Apostoli, omnia scire, & omnia comprehendere cognitione certa; hanc